

Незвичайна ракета

Оскар Уайльд

Казка

Королівський син надумав одружитися, і всі в королівстві раділи. Цілісінький рік він чекав своєї нареченої, і ось, і нарешті, вона прибула. Це була російська Принцеса, і весь шлях від самої Фінляндії вона проїхала в санях, запряжених шестериком оленів. Сапи були з щирого золота, мали форму лебедя, і поміж його крильми лежала сама Принцеса. Вона була вкутана до самих п'ят довгою горностаєвою мантиєю, на голівці мала крихітну шапочку із срібної тканини, а її личко було білесеньке, як сніговий палац, у якому вона досі жила. У неї було таке бліде обличчя, що всі чудували— ся, коли вона проїжджала вулицями.

— Вона схожа на білу троянду! — кричали люди звідусіль і обсипали її квітами з балконів.

Принц вийшов до брами замку, щоб зустріти наречену. У нього були задумливі фіалкові очі, а волосся на голові наче щире золото. Коли він побачив Принцесу, то став на коліно й поцілував їй руку.

— Ваш портрет гарний, — прошепотів він, — але ви ще гарніші! — І щоки маленької Принцеси зашаріли.

— Досі вона була як біла троянда, — сказав малий Паж, — а зараз вона вже як червона троянда. — І всі придворні були в захваті від цих слів.

Три дні поспіль усі ходили й повторювали: "Біла троян да, червона троянда, червона троянда, біла троянда", — і Король видав наказ, щоб Пажеві збільшили вдвічі платню. Та оскільки Паж узагалі не одержував ніякої платні, то користі йому від цього було мало, зате багато честі, і про це було написано в придворній газеті.

Коли минуло три дні, відсвяткували весілля. Це була пишна церемонія: наречений і наречена, тримаючись за руки, увійшли під тент з пурпурового оксамиту, гаптованого дрібнесенькими перлинами, а потім був великий Бенкет, що тривав аж п'ять годин. Принц із Принцесою сиділи на почесному місці у Великій Залі й пили з прозорої кришталевої чаші. Тільки справжні закохані могли пити з цієї чаші, а коли до неї торкалися брехливі вуста, вона вмиті ставала сіра і тьмяна.

— Кохання їхнє чисте, — сказав малий Паж, — як чистий кришталь цієї чаші! — І Король ще раз подвоїв йому платню.

— Яка честь! — хором вигукнули всі придворні.

Після бенкету відбувся бал. Наречений і наречена повинні були протанцювати Танок Троянди, і Король зголосився сам заграти на флейті. Взагалі він грав дуже погано, але ніхто й ніколи не наважувався йому сказати це, бо ж він був Король. Насправді він умів грати тільки дві мелодії і ніколи не знав напевне, котру грає, але це не мало ніякого значення, бо хоч би що він зробив, усі вигуквали: "Чудово! Чудово!"

Заключною частиною всієї програми був грандіозний фейерверк, що мав відбутися точно опівночі. Маленька Принцеса ще ніколи в житті не бачила фейерверка, тож Король видав указ, щоб Королівський Піротехнік узяв проведення фейерверка під особисту відповідальність.

— А на що схожий фейерверк? — запитала Принцеса в Принца, прогулюючись уранці терасою.

— Це як Північне Сяйво, — сказав Король, який завжди відповідав на запитання, звернені до інших людей, — тільки ближче до природи. Особисто я люблю його вогні більше, ніж зорі на небі, бо хоч знаєш напевне, коли вони почнуться. Фейерверк такий чарівний, як моя гра на флейті. Одне слово, ви неодмінно повинні його побачити.

І от у кутку королівського саду спорудили великий поміст, і щойно Королівський Піротехнік порозкладав вогні фейерверка, як вони почали розмовляти поміж себе.

— Який прекрасний білий світ! — вигукнула маленька Вертушка. — Гляньте он на ті жовті тюльпани. Навіть коли б вони були справжніми вогнями фейерверка, і тоді вони не могли б бути кращими. Я дуже рада, що зробила мандрівку. Мандри на диво облагороджують душу й допомагають звільнитися від передсудів.

— Дурна ти, Вертушко! Адже королівський сад — це ще далеко не весь світ, — зауважила Велика Римська Свічка. — Світ дуже великий, і, щоб його належно оглянути, треба мандрувати цілих три дні!

— Те місце, яке ми любимо, і є для нас цілий світ! — замріяно вигукнув Вогняний Фонтан, який на початку свого життя був нерозлучний із Сосною Дощечкою і пишався своїм розбитим серцем. — Але любов сьогодні вже не модна, поети вбили її. Вони так багато писали про любов, що їм перестали вірити, і це мене аніскільки не дивує. Справжній закоханий страждає мовчки. Пригадую, якось я... Проте зараз це не має значення. Романтика кохання відійшла в минуле.

— Дурниці! — вигукнула Римська Свічка. — Романтика ніколи не вмирає. Вона як

місяць — вона вічна. Ось наші наречений і наречена, наприклад, ніжно кохають одне одного. Мені розповідала про це сьогодні вранці Картонна Гільза, яка випадково лежала зі мною в одному ящику і знала всі останні придворні новини.

Але Вогняний Фонтан тільки похитав головою і прошепотів:

— Романтика померла, романтика померла, романтика померла... — Він належав до тих упертюхів, які вважають, що коли довго повторювати одне й те саме, то воно, зрештою, стає істиною.

Раптом почулося різке сухе покашлювання, і всі оглянулись.

Кашляла довга, бундючна з виду Ракета, що була прив'язана до довгої палиці. Ракета завжди покашлювала, перш ніж заговорити — так вона привертала до себе увагу.

— Гм! Гм! — почала вона, і всі нашорошили вуха, тільки Вогняний Фонтан усе хитав головою і шепотів: "Романтика померла"...

— Увага! Увага! — вигукнув Бенгальський Вогонь. Він захоплювався політикою, завжди брав активну участь у місцевих виборах і тому дуже вміло користувався усіма парламентськими виразами.

— Навіки померла... — прошепотів Вогняний Фонтан і заснув.

Коли запала цілковита тиша, Ракета прокашлялася втретє і заговорила. Вона говорила дуже повільно, виразним голосом, немов диктувала мемуари, і завжди дивилася понад головою того, з ким розмовляла. Одне слово, манери цієї і Ракети були дуже вишукані.

— І пощастило ж Королевичу, — зауважила вона, — що одружується він саме того дня, коли мене запустять у небо! Справді-бо: навіть коли б усе це було обдумане заздалегідь, і тоді навряд чи все склалося б краще для нього. Та принцам завжди щастить.

— Ти диви! — здивувалась маленька Вертушка. — А я гадала, що все якраз навпаки — що це нас будуть запускати в повітря на честь одруження Принца.

— З вами, може, саме так і буде, — відповіла Ракета, — я навіть не сумніваюсь, що вас запускатимуть у повітря, але зі мною буде інакше. Я незвичайна Ракета і походжу від незвичайних батьків. Батько мій був найславетнішим вогняним Колесом свого часу і прославився грацією свого танцю. Під час свого великого виступу він, перш ніж гаснути, обернувся аж дев'ятнадцять разів і з кожним обертотом викидав у повітря сім

рожевих зірок. Він був три з половиною фути в діаметрі та ще й зроблений з найкращого пороху. Мати моя також була Ракетою, як і я, і до того ж французького походження. Вона злетіла так високо, що люди злякалися, — а що, як вона взагалі не вернеться назад. Але вона все ж вернулась, тому що мала лагідну вдачу, і повернення її було дуже ефектне — вона розсипалася зливою золотого дощу. Газети з захопленням писали про публічний виступ моєї матері. Придворна Газета назвала його тріумфом Пілотехнічного мистецтва.

— Ви хотіли сказати "Піротехнічного", — так, Піротехнічного, — втрутився Бенгальський Вогонь. — Я знаю, що це називається Піротехнікою, бо прочитав напис на своїй власній коробці.

— Ну, а я кажу — Пілотехнічного, — повторила Ракета таким суворим тоном, що Бенгальський Вогонь відчув себе знищеним і негайно став чіплятися до маленьких Вертушок, аби показати, що й він має вагу.

— Отже, я говорила, — продовжувала Ракета, — я говорила... Про що я говорила?

— Ви говорили про себе, — сказала Римська Свічка.

— Так, так, авжеж, я пам'ятаю, що я міркувала про щось цікаве, коли мене так грубо обірвали. Я просто ненавиджу грубощі й погані манери, тому що я надзвичайно вразлива. Я цілком переконана, що в усім світі не знайдеться й однієї особи, вразливішої за мене.

— А що це таке — вразлива особа? — запитала Петарда у Римської Свічки.

— Це той, хто неодмінно наступатиме людям на мозолі, коли сам їх має, — стиха відповіла Римська Свічка, і Петарда ледь не вибухнула від сміху.

— Пробачте, з чого ви там смієтесь? — поцікавилась Ракета. — Я ж не сміюся.

— А я сміюся, бо щаслива, — відповіла Петарда.

— Це аж надто егоїстична причина, — сердито зауважила Ракета. — Яке ви маєте право бути щасливою? Вам слід би подумати про інших. Тобто вам слід би подумати про мене. Я завжди думаю про себе й від усіх сподіваюся того самого. Оце ж і є те, що зветься співчуттям. Це прекрасна чеснота, і вона притаманна мені повною мірою. Скажімо, наприклад, зі мною цієї ночі щось трапилось... Яке нещастя для всіх! Принц і Принцеса вже ніколи не будуть щасливі, все їхнє подружнє життя буде зіпсоване. Ну, а щодо Короля, то він, я певна, не переживе цього. Тільки подумаю, яке відповідальне

становище я посідаю, так і хочеться плакати.

— Якщо ви хочете зробити приємність іншим, — крикнула Римська Свічка, — зробіть так, щоб ви хоч не відвологли!

— Атож, — вигукнув Бенгальський Вогонь, що вже трохи піднісся духом, — це підказує звичайнісінький здоровий глузд!

— Звичайнісінький здоровий глузд! — обурено пирхнула Ракета. — Ви забуваєте, що я зовсім незвичайна. Гм, здоровий глузд може мати кожен, кому бракує фантазії. А мені і ніколи не бракувало фантазії, бо я завжди уявляю собі все не таким, яким воно є насправді. Я завжди уявляю все зовсім навпаки. А що стосується того, щоб не відвологнути, то тут, і очевидно, ніхто не здатний зрозуміти, що таке емоційна натура. На моє щастя, це мене не зачіпає. Усвідомлення моєї переваги над усіма — ось що підтримує мене в житті, і це почуття я в собі завжди розвивала. Адже ніхто з вас не має серця. Ви собі смієтеся і розважаєтесь, так ніби Принц і Принцеса и не думали одружуватися.

— А й справді! — вигукнула Вогняна Куля. — Чому б і не повеселитися? Це ж найрадісніша подія, і коли я злечу в повітря, то неодмінно розповім про це зіркам. Побачите, як вони заморгають, коли я розкажу їм, яка вродлива Принцеса.

— Пхе! Що за грубни погляд на життя! — зауважила Ракета. — Але нічого іншого я й не сподівалась. У вас всередині анічогісінько нема — сама порожнеча. А що, коли Принц із Принцесою переберуться жити десь у сільську місцину біля глибокої річки, а в них, може, буде єдиний синок, маленький білявий хлопчик із фіалковими оченятами, як у батька, і він, може, піде погуляти із своєю нянькою, а нянька засне під великим кущем бузини, а хлопчик упаде в глибоку річку і втопиться? Яке то страшне горе! Сердешні батько й мати — втратили єдину дитину! Та це ж просто жахливо! Я цього просто не переживу.

— Але ж вони ще не втратили свого єдиного сипа, — сказала Римська Свічка. — Та й лиха в них ніякого ще не скоїлось.

— А хіба я казала, що втратили? — заперечила Ракета. — Я тільки сказала, що вони можуть утратити. Якби вони вже втратили свого єдиного сипка, то не варто було б і говорити про це. Ненавиджу людей, які тереvenять про те, що з воза впало й пропало. Та коли я тільки подумаю, що вони могли б утратити свого синка, мене це, звичайно, дуже засмучує.

— А так, засмучує! — вигукнув Бенгальський Вогонь. — Сказати щиро, то такої смутної

особи, як ви, мені ще ніколи не доводилося зустрічати.

— А мені ще ніколи не доводилося бачити такого грубіяна, як ви, — сказала Ракета. — І де вам зрозуміти мої дружні почуття до Принца!

— Та ви ж навіть не знайомі з ним, — буркнула Римська Свічка.

— А хіба я сказала, що знайома з ним? — заперечила Ракета. — Смію вас запевнити, що я б ніколи не подружилася з ним. Дуже небезпечно знати своїх друзів.

— Все ж ви б краще старались не відволігнутися, — сказала Вогняна Куля. — Ось що найважливіше.

— То для вас найважливіше, — відрубала Ракета. — А от я можу й заплакати, якщо захочу. — І вона й справді залилася слізьми, які потекли по палиці вниз, немов краплі дощу, і трохи не потопили двох маленьких жучків, що саме надумали збудувати собі хатку і шукали зручне сухе місце.

— У неї, напевне, й справді романтична натура, — зауважив Вогняний Фонтан, — адже вона плаче без ніякісінької на те причини. — І він тяжко зітхнув, згадавши про свою Соснову Дощечку.

Проте Римська Свічка з Бенгальським Вогнем були просто обурені й довго на весь голос вигукували:

— Дурниці! Дурниці!

Обоє були страшенно розсудливі, і, коли їм щось не подобалося, вони завжди казали, що це дурниці.

А потім зійшов місяць, немов чудовий срібний щит, засвітилися зірки і з палацу долинули звуки музики.

Принц із Принцесою відкрили бал. Вони танцювали так гарно, що високі білі лілеї поспинались навшпиньки й заглянули у вікна, щоб подивитись на наречених, а великі червоні маки закивали в такт музиці голівками.

Та ось пробило десятю годину, потім одинадцятую і, нарешті, дванадцятую, і з останнім ударом годинника, точно опівночі, всі висипали з палацу на терасу, а Король наказав покликати Королівського Піротехніка.

— Велю запалити фейерверк! — сказав Король, і Королівський Піротехнік, низько вклонившись, попростував у глиб саду. З ним ішло шестеро помічників, і кожен з них ніс запалений смолоскип, прикріплений до кінця довгої жердини. Видовище було й справді чудове.

"Пшш! Пшш!" — зашипів, загорівся Вогняний Фонтан. "Бум! Бум!" — спалахнула Римська Свічка. А за ними й Вертушки затанцювали понад садом, і Бенгальські Вогні залили все довкола червоним сяйвом.

— Прощавайте! — вигукнула Вогняна Куля, злітаючи в небо й розбризкуючи дрібнесенькі блакитні іскорки.

"Бах! Бах!" — вторували їм Петарди, що тішилися від щирого серця. Всі учасники фейерверка мали великий успіх — усі, крім Незвичайної Ракети. Вона так відволокла від пролитих сліз, що навіть не змогла злетіти. Найважливішою її частиною був порох, а він намок і став зовсім непридатний. Усі бідні родичі Ракети, з якими вона й розмовляти не хотіла і тільки глузувала з них, позлітали в небо, мов дивовижні вогняні квіти на золотих стеблах.

— Слава! Слава! — закричали Придворні, а маленька Принцеса засміялася з утіхи.

— Напевне, вони приберігають мене для якоїсь особливої нагоди, — сказала Ракета. — Безперечно, так воно і є. — І вона ще більше набундючилась.

Уранці до саду прийшли слуги, щоб гарненько все прибрати.

— Це, напевне, йде до мене делегація, — сказала Ракета. — Я їх прийму з належною гідністю. — І вона задерла вгору носа й зосереджено насупилась, немовби сушила голову над хтозна-якою важливою справою. Та слуги навіть не помітили її. Вони вже верталися назад, коли Ракета запала одному з них в очі.

— Ти диви! — вигукнув слуга. — Якась погана ракета! — І він жбурнув її через мур у рівчак.

— ПОГАНА ракета? ПОГАНА ракета? — вигукувала вона, перелітаючи через мур. — Не може бути! КОХАНА ракета — ось як сказав той чоловік. ПОГАНА й КОХАНА звучать майже однаково, та й, по суті, дуже часто означають одне й те саме, — і вона ляпнула в болото.

— Тут не дуже зручно, — зауважила вона, — але це, безперечно, якась грязелікарня, і вони послали мене сюди, щоб я підлікувала своє здоров'я. У мене й справді нерви

розходилися, та й відпочити давно треба.

Тут до неї підпливла Жабка з блискучими, немов коштовні камінчики, очима, одягнена в зелений плямистий мундир.

— Ого, в нас гості! — вигукнула Жабка. — Ну, зрештою, нема нічого кращого, ніж болото. Дайте мені дощову погоду та рів з водою — і більшого щастя не треба. Як ви гадаєте, після обіду буде дощ? Я певна, я вірю, що буде, але небо поки що блакитне і безхмарне. Дуже шкода!

— Гм! Гм! — тільки й мовила Ракета і закашлялась.

— Який у вас приємний голос! — вигукнула Жабка. — Він дуже схожий на квакання, а хіба квакання не найкраща музика в світі? Слухайте сьогодні ввечері концерт нашого зведеного жаб'ячого хору. Ми зберемося в старій ковбані неподалік фермерової хати, а тільки зійде місяць, зразу й почнемо. Наші концерти такі чудові — хто нас почує, цілу ніч очей не стулить. Учора я підслухала, як фермерова дружина казала своїй матері, що через нас вона за цілісіньку ніч навіть не здрімнула. Це ж така втіха — знати, що ти користуєшся популярністю.

— Гм! Гм! — сердито загмукала Ракета. Вона страшенно дратувалася тим, що їй не дають і слова сказати.

— Ну що за чарівний у вас голосок! — не вгавала Жабка. — Сподіваюсь, ви прийдете до нашої ковбані, а зараз я спішу наглянути за своїми донечками. Їх у мене аж шестеро справжніх краль, і я так боюсь, щоб їх не здибала Щука. То страшна потвора, вона як стій поковтає їх на сніданок. Ну, до побачення! Дуже приємно було побалакати з вами, поверте.

— Що й казати, побалакали! — невдоволено відказала Ракета. — Адже весь час ви тільки и говорили. Гарна балачка!

— Хтось же повинен і слухати, — заперечила Жабка, — а я люблю вести всю розмову сама. Тоді й час економиш і не буває суперечок.

— Але я люблю суперечки, — відповіла Ракета.

— Та що ви, — миролюбно зауважила Жабка. — Суперечки страшенно вульгарні. В доброму товаристві всі дотримуються однієї думки. Ну, ще раз до побачення; он і мої донечки. — І Жабка попливла геть.

— Яка ж ви набридлива особа, — сказала Ракета, — і вихована страх погано. Ненавиджу людей, що так, як ви, весь час торохтять про себе, коли про себе хочуть говорити інші — як оце я. Це і є те, що я називаю себелюбством, а себелюбство — то чи не найогидніша річ, надто для людей моєї вдачі, адже всім відомо, яка я співчутлива. Одне слово, вам слід брати приклад з мене, кращого взірця годі знайти. Коли вже вам випала така щаслива нагода, то скористайтеся нею, бо дуже скоро я повернуся назад до двору. Там мене всі дуже люблять; тільки вчора Принц із Принцесою одружилися на мою честь. Де вам таке знати — ви ж просто невихована провінціалка.

— Даремно ви все це говорите, — зауважила Бабка, що сиділа на вершечку високої коричневої очеретини. — Зовсім даремно, бо Жабка давно вже попливла геть.

— Тим гірше для неї, — відповіла Ракета. — Я не думаю замовкати лише тому, бачите, що якась Жабка не слухає мене. А може, я люблю побалакати сама з собою. Це для мене чи не найбільша втіха. Я часто веду довгі розмови сама з собою, і я така мудра, що, бува, сама не тямлю жодного слова з того, що кажу.

— Тоді вам, звісно, треба читати лекції з Філософії, — сказала Бабка і, випроставши свої чудові серпанкові крильця, злетіла в повітря.

— Ну и дурна ж вона, що не посиділа тут довше, — сказала Ракета. — Я певна, що їй не часто трапляється така нагода підвищувати свій духовний рівень. Та дарма. Таких геніїв, як я, рано чи пізно все одно визнають. — І вона ще трохи глибше вгрузла в болото.

Трохи згодом до неї підпливла велика Біла Качка. У неї були жовті перетинчасті лапки, і вона вважалася великою красунею, бо дуже зграбно ходила перевальцем.

— Ках-ках-ках, — промовила вона. — Яка дивна у вас будова тіла! Дозвольте запитати, це у вас від народження чи наслідок нещасливого випадку?

— Зразу видно, що ви селючка, — відповіла Ракета, — а то б ви знали, хто я така. Проте я дарую вам ваше невігластво. Несправедливо було б вимагати від інших, щоб і вони були такими видатними, як я сама. Ви, безперечно, здивуєтесь, коли я вам скажу, що можу злетіти в небо і впасти на землю зливою золотого дощу.

— Ну й що з того? — відповіла Качка. — Кому яка від цього користь? От якби ви могли поле орати, як віл, чи тягти воза, як кінь, чи стерегти овець, як вівчарка, — тоді з вас було б якесь пуття.

— Я бачу, шановна, — вигукнула Ракета дуже зверхнім тоном, — я бачу, що ви

належите до найнижчих шарів суспільства! Та особи з мого кола ніколи не приносять ніякої користі. Ми маємо добрі манери, і цього більш ніж досить. Мене особисто не тягне ні до якої корисної діяльності, а тим більше до такої, яку ви зволили запропонувати мені. Правду кажучи, я завжди вважала, що у важкій праці шукають порятунку лише ті, хто нічого іншого не вміє робити.

— Ну, гаразд, гаразд, — сказала Качка, що мала сумирну вдачу й не любила суперечок.
— Про смаки не сперечаються. Я буду рада, якщо ви поселитеся тут.

— Ой, та нізачо в світі! — вигукнула Ракета. — Я тут гість, просто почесний гість. Сказати правду, тут дуже нудно. Ані тобі вишуканого товариства, ані приємної самотини. Занадто вже відчувається провінція. Напевне, я таки переберусь назад до двору, адже я знаю, що мені судилося зробити сенсацію і вславитися на весь світ.

— Я сама колись думала стати на шлях суспільної діяльності, — сказала Качка. — Адже на світі є стільки такого, що необхідно міняти. Я навіть головувала недавно на зборах, і ми ухвалили резолюцію, яка засуджує все, що нам не подобається. Проте не видно, щоб наша резолюція хоч щось змінила. А тепер я присвятила себе сім'ї і займаюся господарством.

— А я народилася для суспільної діяльності, — сказала Ракета, — як і всі мої родичі, аж до дрібноти. Хоч би де ми з'явилися, ми скрізь привертаємо до себе загальну увагу. Сама я ще по-справжньому не виступала перед публікою, та, коли я вже виступлю, це буде надзвичайна подія. Що ж до господарювання, то від нього дуже швидко старіють і воно відвертає від роздумів про високі матерії.

— Ах! Високі матерії — як це прекрасно! — промовила Качка. — Це нагадало мені, що я вже добряче зголодніла. — І вона попливла за водою, приказуючи: "Ках-ках-ках".

— Верніться! Верніться! — заверещала Ракета. — Мені ще багато чого треба вам сказати. — Але Качка навіть не обернулась. — Я й рада, що вона попливла геть, — сказала сама до себе Ракета. — У неї міщанські погляди. — І вона ще трохи глибше вгрузла в болото й почала нарікати на самотність — одвічну супутницю генія, коли на березі з'явилися два хлопчики. Вони бігли понад рівчаком з оберемками хмизу та казанком в руках.

— Оце вже йде нарешті делегація, — сказала Ракета і спробувала прибрати якомога поважніший погляд.

— Глянь! — вигукнув один із хлопців. — Он у болоті палиця. Цікаво, як вона сюди потрапила? — І він витяг Ракету з рівчака.

— Палиця! — повторила, скривившись, Ракета. — Нечувано! НЕБУВАЛИЦЯ — ось як він сказав. Небувалиця — це звучить як комплімент. Він, певне, переплутав мене з кимсь із заморських гостей.

— Киньмо її в багаття! — запропонував другий хлопець. — Більше дров — швидше казанок закипить.

І вони склали хмиз на купу, а зверху поклали Ракету й розпалили багаття.

— Чудово! — вигукнула Ракета. — Вони хочуть запустити мене серед білого дня, щоб усі побачили мене.

— А зараз трохи покуняємо, — вирішили хлопчак. — Поки виспимось — вода якраз закипить. — І вони лягли на траву й заплющили очі.

Ракета дуже відвологла, і вогонь довго не брав її. Але нарешті вона таки зайнялася.

— Я злітаю! — вигукнула вона, напружилась і випросталась. — Я злечу вище від зірок, набагато вище від місяця й сонця. Та я злечу так високо, що... Пш-пш-пш! — і вона злетіла вгору. — Чудово! — вигукнула вона. — Я летітиму вічно! Уявляю, як усі дивуються!

Проте ніхто її й не помітив.

Раптом вона відчула, як немов зсудомило усе її тіло, й закололи кольки.

— Зараз я вибухну! — гукнула вона. — Заллю весь світ вогнем і так бахну, що всі цілий рік розмовлятимуть про мене. — І вона й справді вибухнула: бах! бах! бах! — загорівся порох. Безсумнівно, так воно й було.

Проте ніхто нічого не чув, навіть обидва хлопчак, бо добре заснули.

Тепер від Ракети залишилася тільки палиця, яка впала на спину Гусці, що походжала понад рівчаком.

— Лишенько! — скрикнула Гуска. — Мабуть, зараз полле з неба палицями! — І вона квапливо шубовснула в воду.

— Я знала, що справлю велике враження, — прошипіла Ракета і погасла.